

RAMAZAN DEMİR

Bakara 140

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ أأنْتُمْ أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve ESBAT, huden veya nasara oldu diyen birileri var...

Bunlar kim ise ESBAT'ın, içinden rasuller çıkmış ayrı bir zümre olduğunu biliyorlar.

İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve ESBAT gibi isimlerin Yahudi veya Hıristiyan olduğunu iddia etmek nasıl bir şey ki?

Özellikle HUDEN ve NASARA kelimeleri ile ilgili çok ciddi bir boşluk var... Tam olarak kelimelerin ne ifade ettiğini mutlaka tespit etmek lazım... düz bir okumayla her iki kelime kötü anlam taşıyor.

Âl-i İmrân/67

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

Bu ayette her iki kelime "ismi mensub" a dönüşmüş

Ali İmran 67'de 4 tane tavırdan bahsediliyor... **YAHUDİYYE, NASRANİYYE, MÜSLİM, MÜŞRİK**

Bunların hepsi bir olguyu ifade etmekten ziyade tavırla alakalı şeyler...

Mesela, ayet diyor ki 'MÜŞRİKLERDEN DEĞİLDİ (veya olmadı)...' şimdi MÜŞRİKLİK dini diye bir din, bir disiplin yok. Müşriklik bir düşünme biçimidir, bir varlık tasavvurudur.

Ayet, İbrahim'in müşriklik diye var olan bir dine tabi olmadığından değil, MÜŞRİK bir anlayışa, bir akla, bir düşünme biçimine ve en nihayetinde böylesi bir düşünme biçiminden kaynaklanan davranış biçimine sahip olmadığından bahsetmektedir.

MÜSLİMLİK'de tıpkı öyledir. Müslümlük diye bir din yoktur. Bu bir düşünme biçimi ve o düşünceyi temel alan davranış modelidir.

Müslümlük: İslam denilen düşünme biçimini edinen ve buna göre varlığı tasavvur edip o tasavvura göre davranış geliştiren, tavır alan kişilerin yaptığı harekettir.

Bu yüzden kelimelerin hepsi ŞİBHİ FİİLDİR. Yani fiil kökü ile anlam akrabalığını devam ettiren kelimeler.

'Ellezine hadu, huden, yahudi, yahudiyen, nasara, nasraniyyun' gibi kelimelerin hepsi de bir DİN, bir olguyu, nesnel bir şeyi ifade eden kelimeler değildir. Hepsisi de ya türemiş kelimelerdir ya da kavrama dönüştürülmüş fiillerdir.

Bu yüzden bu kavramlara geçtiği bağlamlarda belirtilen davranış biçimi ile elde edilen birikimi kast eden YAHUDİLİK, HİRİSTİYANLIK gibi anlamları vermek asla doğru değildir.

‘YAHUDİLİK, Huden, ellezine hadu, yahudi, yahudiyyen’ tavrılarını gösteren insanların biriktirdiği birikim yani MÜKTESEBATLARIDIR.

Tıpkı MÜSLÜMANLIK gibi... **Müslümanlık**; İslam değildir! İslama tabi olduğu iddiasında bulunan insanların kendi çabaları ile biriktirip disiplin haline getirdikleri birikimin adıdır.

Müslim olmakla, müslim olduğunu iddia edenlerin birikimleri aynı şey olarak görülünce Müslümanlık, islama uyan kişi değil, MÜSLÜMANLARIN BİRİKİMİNE UYAN KİŞİ ANLAMINI KAZANMAKTADIR.

İşte bu anlam İSLAM'ın yerini alarak onun işlevini görmesi için disiplin haline getirilmiştir.

Yahudilik; HADU olanların birikimidir. Ayetlerin hedef aldığı şey o birikim değil O TAVIRDIR.

Birikimler şu ya da bu yönde değişebilir, farklı içerik kazanabilir, etkin olduğu alanlarda bile değişme olabilir. Bunlar asıl olan şeyler değildir. Asıl olan şey o birikimi biriktirecek ve onu asıl din sayacak DAVRANIŞ MODELİDİR.

Bu davranış modeli değişmedikten sonra birikimin her dakika değişmesinin ve farklı bir çehreye bürünmesinin hiç bir anlamı yoktur olmaz da...

Bu davranış modeli değişmedikten sonra o mezhepten bu mezhebe, şu felsefeden bu felsefeye, şu görüşten bu görüşe geçmenin de değeri yoktur.

‘ELLEZİNE HADU’ olduktan sonra, ha karai ha samiriyye ha hazar yahudisi ha protestan yahudi olunmuş ne fark eder ki?

Müslüman olunduktan sonra, ha şii ha sünni ha mütezile ha sünnetçi olunmuş ne fark eder ki?

Hatta Müslüman olunduktan sonra KURANCI olmak bile aynı değerdedir.

Ayetlerin hedef alıp mahkum ettiği şey asla birikimin kendisi değildir. Mahkum ettiği şey ÖYLESİ BİRİKİMLERİ ORTAYA ÇIKARAN DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ MODELLERİDİR.

Zaten bir anlamın MÜŞTAK bir kelime ile ifade edilmesinin sebebi de budur.

Mesela...**DARABE** ...dövdü...**DARİB** ..döven....bu türemişlikteki kast **DARİB** ismi failinin, dövme denilen fiili (tavrı) yapan, o tavrı fiil olarak kendi kişiliğinde, düşüncesinde özümseyen kişi anlamıdır.

HADU kelimesi fiildir. Ama bu kelime ya **HUDEM** şeklinde sıfatı bir kalıba gelmiş ya da **ELLEZİNE HADU** şeklinde kavramlaşmıştır. İsmi mevsuller ve sıla cümleleri zaten MEVSUF-SIFAT ilişkisi temeline oturmuşlardır.

Yani bunda da bir birikimin değil bir tavrın tanımı vardır.

Aynı şekilde **YAHUDİ** ifadesi de bir tavır işaret eder. Hatta bu öyle bir ifade biçimidir ki anlam olarak belki de en kuvvetli kelimedir.

Kelime MUZARİ FİİL kalıbında isimdir. Böylesi kelimelerin kişiye isim olması, o kelimenin kastettiği anlamın artık o kişinin karakteri, en belirgin özelliği olmasından dolayıdır (Müştak kelimelerin hepsi öyledir).

Yahudi kelimesi de muzari fiil formatında isimdir. Muzari fiillerin en belirgin özelliği TECDİT VE İSTİKRARDIR... Yani DEVAMLILIK VE KALICI fiillerdir.

Muzari bir fiilin isme dönüştürülmesi işte bu tecdit ve istikrarın artık kalıcı bir şekilde yerleştiği anlamını verir.

ELLEZİNE HADU şeklinde kavramlaşan kelimelerin en belirgin özelliği ZAMANDAN SOYUTLANMASIDIR.

Zamandan soyutlanması demek, hiç bir zaman anlamında değil HER ZAMAN anlamındadır.

Yani siz HADU şeklinde ve "döndü" anlamındaki mazi bir fiili ELLEZİNE HADU şeklinde bir kavrama dönüştürdüğünüzde evet bu bir zaman ifade etmeyen kelimeye dönüşür ama zaman ifade etmemesi onun bir kere yapılabildiği anlamında değil, SÜREKLİ HALE GELDİĞİ ANLAMINDADIR.

YAHUDİYYEN ifadesi de kalıp olarak ismi mensuptur... bu kelime düz bir okumayla **HADU FİİLİNİ KARAKTER HALİNE GETİRMİŞ KİŞİLERE MENSUP KİŞİLER** anlamına gelmektedir. Yani Yahudi değil yahudi olanı izleyen ya da onlara mensup olan birileri demektir. Fakat ismi mensupların ifade ettiği anlam sadece bununla sınırlı değildir.

Mesela, Meryem suresinde **İNSİYYE** şeklinde bir ismi mensup kullanılmıştır. Bu kelimenin kastettiği anlam insan olmayıp insana mensup olan kişi anlamında değildir. Tam tersi insan olmada başı çeken hatta bu kavramın anlamını tamamen üstünde taşıyan, bu şekilde ismi mensup ile tanımlanan kişilerden tek bir kişiyi bilmek ile hepsini bilmekle eşit olduğu anlamını vermektedir. Yani anlam çok daha kuvvetli hale gelmektedir.

Aslında günümüzde kullanılan TÜRKİYYE, ARABİYYE, İNCİLİZİYYE, AMRİKİYYE vs vs... ifadeleri tam da bu anlamda kullanılmaktadır. Yani biri hepsi hepsi biri anlamında...

YAHUDİYYE ifadesinin sonundaki mensubiyet YA'sı da böylesi bir anlam vermektedir. Kalıbından da anlaşılacağı gibi bu kelime de türemiş bir kelimedir.

Bu durumda bu kelime de bir olguyu, nesneyi, cemaati, topluluğu... değil 'BİR TASAVVURU, BİR DÜŞÜNME MODELİNİ VE BUNLARDAN NEŞET EDEN DAVRANIŞ MODELİNİ ifade eden bir kelimedir' dememizin önünde hiç bir engel yok hatta tam tersi bu kelimenin 'yahudilik denen dini müktesebatı kastediyor' şeklinde ifadenin önünde engel vardır.

Hem isimleşmiş muzari fiil hem de sonunda mensubiyet YA sı var... Anlam çok daha güçlü demektir.

DEMEM O Kİ; Huden, ellezine hadu, yahudi, yahudiyyen, nasara, nasraniyyun hatta utu'l kitap, ehli kitap, beni israil gibi kelimelerin hepsi olgu olarak veya disiplin olarak ortaya çıkmış ve bu olguya, bu disipline tabi olan insanları değil, **TAM TERSİ BÖYLESİ BİR DİSİPLİNİ ORTAYA ÇIKARAN HAREKETİ, TASAVVURU İFADE EDEN KELİMELERDİR.**

Bu tasavvur, bu düşünme modeli ve bu tasavvur ve düşünce temeli üzerinden elde edilen davranış modelleri belli bir insan topluluğuna has değildir. Ortaya çıkan ve insanların YAHUDİLİK, HİRİSTİYANLIK, MÜSLÜMANLIK şeklinde niteledikleri dinler, işte o tasavvur, düşünce ve davranış kalıplarının sonucudur. Kendisi değildir.

Bu aşamada bu kavramlarla ilgili sorulması gereken soru 'YAHUDİLER/HRİSTİYANLAR /MÜSLÜMANLAR KİMLERDİR?' sorusu değil... 'kişiyi yahudi, hıristiyan, müslüman yapan düşünce ve davranış modelleri nedir?' sorusudur. Çünkü az önce de belirttiğim gibi huden/ellezine hadu/yahudi/yahudiyye /nasara/nasraniyyun ifadelerinin tamamı müştak kelimelerdir ve bu kelimeler kişi tanımı üzerine değil soyut veya somut manalı FİİL tanımlamaları üzerine türerler.

Mesela; YAHUDİ denmesi durumunda bir kişinin belli bir dine mensubiyetini bildiren bir anlam değil, bir kişinin belli düşünce ve davranış modellerine sahip olması ifade edilmiş olur.

Bu kelimelerin Kur'andaki kullanımlarında belli kişileri kasteder şekilde tarihsel olaylar çerçevesinde anlatılması, anlatılan o tarihsel dönemde bu davranış kalıplarını gösterdiklerini ifade etmek içindir.

Mesela,

Bakara/135

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

(Yahudiler ve hıristiyanlar müslümanlara:) Yahudi ya da hıristiyan olun ki, doğru yolu bulasınız, dediler. De ki: Hayır! Biz, hanîf olan İbrahim'in dinine uyarız. O, müşriklerden değildi. TDV MEALİ

Böylesi ayetler, ilk bakışta ve böylesi mealler yüzünden, bahse konu olan kelimelerin tanım getiren kelimeler olmaktan daha çok topluluk ismi gibi anlaşılmasına neden olmuştur...

Oysa ayete biraz dikkat edersek KUNU şeklinde bir fiil ile başladığını ve bu fiilin anlamının da OLMAK şeklinde olduğunu görürüz... Bir şey olmak için belli bir davranış kalıbına sahip olmak gerektiği açıktır.

Yani HUDEN veya NASARA olmak, OLDUM demekle olunacak bir şey değildir.

Birileri birilerine NASARA veya HUDEN OLUN diyorsa, bu bir şey yapın, belli bir çerçeveye girin anlamındadır.

HUDEN veya NASARA olun diyenler, bu çağrıyı yaptıkları kişilerin hangi özellikleri bünyelerinde taşımaları gerektiğini de bilmektedirler... Bu çağrı bir hahamın ya da bir papazın (ya da bir imamın) karşısına gelip kalıplaşmış bazı sözleri söyleyin anlamında asla

değildir. Böylesi bir ritüeli şart koşmalar bile kastedilen anlam sadece ritüeli yapın anlamında değil tam tersi bir düşünce ve davranış modelini edinmek içindir.

VELHASIL; huden / ellezine hadu / yahudiyyen / yahud / nasara / nasraniyyun gibi kelimeler topluluk ismi değil, belli bir düşünce ve davranış modeline sahip olmayı ifade eden müştak kelimelerdir ve bunların kastettiği anlamlar fiil kökü takip edilerek belirlenir.

Bu noktada **HUDEN** kelimesinin anlamı: **İSTİKAMETTEN DÖNMEK** şeklindedir ve tek başına kullanımlarında kötü ya da iyi anlam taşımazlar... Bu kelimenin anlamının iyi ya da kötü olduğu siyak-sibakından yani bağlamından anlaşılır.

MESELA,

Araf 7/156

وَكَتُبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ قَالَ عَدَايُ أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَاكُنْهَا لِلَّذِينَ يَنْفُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ

Bu ayette bizzat Musa HUDNA kelimesini kullanmıştır. Fakat Musa'nın iyi yönden kötü yöne mi yoksa kötü yönden iyi yöne mi dönmeyi kastettiğini bu kelimedenden değil hemen öncesindeki ve devamındaki kelimelerden öğreniyoruz.

وَكَتُبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ

HUDNA İLEYKE ifadesi dönmenin ne taraftan ne tarafa olduğu bildirmektedir.

Sana döndük...

Bundan, o ana kadar tersi istikamette oldukları çıkar, değil mi? Elbette tam da o çıkar. Tıpkı bu kelime gibi NASARA kelimesi de özünde kötü ya da iyi anlamda olmayan, anlamını siyak-sibakıyla bulan bir kelimedir.

Basitçe YARDIMCI, YANDAŞ, TARAFTAR anlamına gelen bu kelime neye yardımcı, kime yandaş/taraftar olduğuna göre iyi ya da kötü anlam kazanır.

Bu karşılıklı atışmanın ne için olduğunu anlamak için YAHUD ve NASARA kelimelerinin anlamlarının bilinmesi gerekmektedir ama ayette dikkat çeken şudur, **her iki kesimin bir şey olabilmesi için birinden biri olmayı şart koşmasıdır...**

Bu noktada bizim öteden beri söylediğimiz YAHUD ve NASARA iki ayrı dini disiplini değil, bir tek disiplinin farklı bakış açılarını gösteren kelimelerdir dediğimiz şey devreye girmektedir

NASARA OLAN YAHUD OLAMIYOR, YAHUD OLAN DA NASARA OLAMIYOR!

Eğer iki bağımsız disiplin olsaydı birinin var olması için diğerkinin yok olmasına gerek yoktu...

Şimdi bu iki kelimenin pratik yansımasını Hıristiyan ve yahudi olarak alırsak şöyle bir şey ortaya çıkmaktadır. YAHUDİLER İsa'ya kadar olan resullerin hepsine inanmayı şart koşarlar Hıristiyanlar ise buna ilave olarak İSA'ya da inanılmasını şart koşarlar.

Bu durumda YAHUDİ OLMAK, İSAYI KABUL ETMEMEK

HİRİSTİYAN OLMAK İSE YAHUDİLERİN TÜM KABUL ETTİKLERİNİ KABUL ETMEKLE BERABER İSA'YI DA KABUL ETMEK şeklinde bir sonuca çıkarız.

Normal şartlarda bu tanımlamaların ileriye dönük olarak MUHAMMED üzerinden şekillendirilmesi gerekirken Kur'an çok tuhaf bir şey yaparak bunları İBRAHİM ile ilişkilendirmektedir.

Bakara/135

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

(Yahudiler ve hıristiyanlar müslümanlara:) Yahudi ya da hıristiyan olun ki, doğru yolu bulasınız, dediler. De ki: Hayır! Biz, hanîf olan İbrahim'in dinine uyarız. O, müşriklerden değildi. TDV MEALİ

Çünkü Yahud ve Nasara kelimelerin tanımlamaları hep sonrasını kabul etmeme temeli üzerine oturmuştur.

YAHUDİLER...İSAYA KADAR OLANI KABUL EDENLER.

HİRİSTİYANLAR...İSAYA KADAR OLANI VE İSAYI KABUL EDİP MUHAMMEDİ KABUL ETMEYENLER.

MÜSLÜMANLAR....MUHAMMED DAHİL GEÇMİŞTEKİ TÜM RESULLERİ KABUL EDENLER.

Yani kelimelerin pratikteki tanımlamaları hep sonra geleni kabul etmek ya da etmemeye göre anlam kazanmıştır. Ama Kur'an onların geleceğe yönelik tavırlarına göre değil, İBRAHİM'E göre olan tavırlarına göre tanımlamaktadır.

Oysa hem yahudiler hem hıristiyanlar İBRAHİMİ KABUL ederler.

Normal şartlarda Yahudi veya Hıristiyan olun ki hidayet bulasınız cümlesinin devamının HAYIR MUHAMMED'E UYMAZSANIZ HİDAYET BULAMAZSINIZ şeklinde olması gerekirdi. Ama Kuran öyle yapmamış, bu adamların yaptıklarının yanlışlığını her ikisinin de kesin kabul ettiği İbrahim üzerinden anlatmıştır... Buna göre Yahudi ve Hıristiyan olmak Muhammed'e bir ihanet değil İBRAHİM'E bir ihanet olarak tanımlanmaktadır.

Yani bu adamları Yahud veya Nasara yapan şey Muhammed'e veya Kurana bakış açıları değil, İBRAHİM'E olan bakış açılarıdır.

İşte Kur'anın belirlediği bu temel çerçeve YAHUD ve NASARA kelimelerine yüklenecek anlamın İBRAHİM merkeze alınarak yapılmasını şart koşmaktadır.

Konuyla ilgili ayete tekrar bakalım;

Bakara/135

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

(Yahudiler ve hıristiyanlar müslümanlara:) Yahudi ya da hıristiyan olun ki, doğru yolu bulasınız, dediler. De ki: Hayır! Biz, hanîf olan İbrahim'in dinine uyarız. O, müşriklerden değildi. TDV MEALİ

Ayete dikkat edelim... ayette birileri YAHUD veya NASARA olun ki doğru yolda olasınız diyor... Normal şartlarda "deyin ki BİZ MUHAMMEDE UYARIZ" denmesi gerekirdi. Çünkü kafalarda onları yahud veya nasara yapan şeyin kendilerinden sonrakini kabul etmemek davranışı olduğu gibi bir anlam vardır. Ama ayet bunun tam tersini yaparak YAHUD ve NASARA olmanın kökenlerinin gelecekteki Muhammed ile bir alakasının olmadığını tam tersi geçmişteki İBRAHİM ile alakası olduğunu söylemektedir.

Bu durum Yahud ve Nasara'nın sadece Muhammed'i değil aslında (en azından) İBRAHİM'den sonra gelen hiçbir resule inanmadıklarını göstermektedir. Çünkü İbrahim'den sonraki resullerin tamamına verilen emir şudur;

Bakara/130

وَمَنْ يَزْعُبْ عَن مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ

İbrahim'in dininden kendini bilmezlerden başka kim yüz çevirir? Andolsun ki, biz onu dünyada (elçi) seçtik, şüphesiz o ahirette de iyilerdendir.

Âl-i İmrân/95

قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

De ki: Allah doğruyu söylemiştir. Öyle ise, hakka yönelmiş olarak İbrahim'in dinine uyunuz. O, müşriklerden değildi.

Nisâ/125

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِّمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا

İşlerinde doğru olarak kendini Allah'a veren ve İbrahim'in, Allah'ı bir tanıyan dinine tâbi olan kimseden dince daha güzel kim vardır? Allah İbrahim'i dost edinmiştir. TDV MEALİ

Ve daha bir çok ayet...

Şimdi, İbrahim sonrasında doğru yol dediğimiz şey 'MİLLETE İBRAHİME HANİFEN' ise... "Yahud veya Nasara olun ki doğru yolda olun" diyenlere de "hayır biz millete ibrahime hanifen" e uyarız şeklinde cevap verilmesi isteniyorsa... bu yahud ve nasaranın İbrahim'den sonra gelen hiçbir resulün yolunda olmadığını açıkça göstermektedir.

İşte bu durumda hem YAHUD hem de NASARA kelimelerinin herhangi bir resul veya herhangi bir kitap ile alakalandırılarak anlam tespitinin çok yanlış bir davranış olduğunu göstermektedir.

İşte bu, bizim sürekli olarak söylediğimiz;

YAHUDİLİK, MUSANIN İZİNDEN GİDENLERİN DİNİ DEĞİL GİTMEYENLERİN UYDURDUĞU BİR DİNDİR,

HİRİSTİYANLIK, İSANIN İZİNDEN GİDENLERİN DİNİ DEĞİL GİTMEYENLERİN UYDURDUĞU BİR DİNDİR.

Bu söylemin gerekçesidir.

Sonuç olarak YAHUD ve NASARA kelimelerine anlam yüklenirken veya anlam ararken, her şeyden önce bu kelimelerin anlamlarının resullerden biriyle alakalandırılarak yapılmaması gerekmektedir. Bunları Yahud ve Nasara yapan şey sonraki resule olan davranış biçimi değil İBRAHİM'e olan davranış biçimleridir.

Peki bunların İBRAHİM'E karşı yaptıkları hangi davranış veya düşünce kalıbı onları YAHUD veya NASARA yapmaktadır???

Buna dair Kur'andan bir değil pek çok sebep bulmak mümkündür ama kanaatimce en ön plana çıkan şey EN'NAS'ın toplanma merkezine karşı geliştirdikleri davranış ve düşünce modelidir.

MİLLETE İBRAHİME HANİFEN ifadelerinin geçtiği yerlerin neredeyse tamamında İTTİBA fiili kullanılmaktadır... **Bu kelime (İTTİBA/تبع)**: bir şeyin peşinden gitmek, bir şeyi takip etmek, izini sürmek, bırakılan izlerin arkasından gitmek şeklindedir.

MİLLET kelimesi ise; bıkmak, usanmak, sıkılmak kökünden gelmektedir. Düz bir sözlük okumasıyla kelime isim anlamında "grup, ulus, din, şeriat" gibi anlamlara gelmektedir. Kelimenin bıkmak usanmak anlamına gelen kökü ile grup, şeriat, din gibi anlamlara gelen millet kelimesi ile arasındaki bağ, grup, ulus, din, şeriat gibi şeylerin sürekli ve bitmez bir şekilde kurallar koymasından veya konulan kuralların bıktırıcı bir şekilde devam etmesinden dolaydır.

Bir topluluğu millet yapan şey, o toplumu birbirine bağlayan toplum olma ilkelerinin bıktırıcı bir şekilde hep aynı olmasıdır. Usanmak, bıkmak farklı farklı şeyleri yaşamayla alakalı değil, sürekli aynı şeyleri yaşama ile alakalı bir şeydir.

Birbiriyle hiçbir bağı olmayan festivallerdeki devasa topluluğa, bir araya gelmiş olsalar bile MİLLET denmez. Ama belli bir çerçeveye göre topluluk oluşturmuş insanlar birbirlerinden nefret etseler ve hatta birbirlerini hiç görmeseler bile millet olurlar.

MİLLETE İBRAHİME HANİFEN şeklindeki kelime grubundaki HANİFEN kelimesinin anlamı neredeyse HUDEN kelimesinin anlamı ile aynıdır. Kelime sulasi mücerred kökünde "eğrilmek, yamulmak, bir tarafa meyletmek, bükülmek" anlamlarına gelmektedir.

Bu kelime de tıpkı diğer kelimeler gibi kendisinden sonraki ve önceki kelimelerle anlam kazanmaktadır ama BU KELİMENİN ÖZÜNDE KÖTÜ MANA YOKTUR...

Daha önce kelimelerle ilgili "Kelimelerin özlerinde kötü veya iyi anlam yoktur. Kelimeler kötü veya iyi anlamlarını siyak ve sibakına göre kazanırlar" demiştim.

Bu kelimenin onlardan farkı şudur.

Bu kelimeninin bir vücut organı veya somut bir şeyle beraber kullanılması durumunda bir sakatlığı ya da bir nesnenin bir tarafa eğilmesini belirtir. Ama soyut kelimelerle kullanıldığında KÖTÜDEN İYİYE, YANLIŞTAN DOĞRUYA, SAMİMİYETSİZLİKTEN SAMİMİYETE dönme ifade eder.

Yani bu kelime ile kötü bir anlam elde edilemez!

MİLLETE İBRAHİME HANİFEN ifadesinde Hanif kelimesinin millet kelimesine sıfat olduğunu veya geçtiği cümlede hal olduğunu zil halin de millet kelimesi olduğunu söylememe sanırım gerek yoktur. Bu noktada,

MİLLET...; USANDIRICI DERECEDE DEĞİŞMEYEN KURALLARLA BİRBİRİNE BAĞLI TOPLULUK

HANİF...; EĞRİDEN DOĞRUYA, ÇİRKİNDEN GÜZELE, MERHAMETSİZLİKTEN MERHAMETE, SAPIKLIKTAN HİDAYETE MEYLEDEN anlamlarına gelmektedir.

MİLLETE İBRAHİME HANİFEN = İBRAHİM'İN EĞRİDEN DOĞRUYA, ÇİRKİNDEN GÜZELE, ŞAŞKINLIKTAN KARARLILIĞA YÖNELTEN, SIKI KURALLARLA BİRBİRİNE BAĞLANMIŞ TOPLULUĞU...

Bu ifade bünyesinde şu anlamları taşımaktadır.

1- TOLULUK KURALLARI BIKTIRICI DERECEDE DEĞİŞMEYENDİR.

2- BU TOPLULUĞU OLUŞTURAN BİREYLERİN HİÇ BİRİ ANADAN DOĞMA HATASIZ DEĞİLDİR.

3- BU TOPLULUĞUN KURALI KESİNLİKLE HANİF YANI İÇTEN OLMAKTIR.

4- ŞAŞKILIĞI ARTIRAN DEĞİL ŞAŞKINLIĞI YOK EDENDİR.

İşte buna göre bahse konu ettiğimiz "HUDENİ / ELLEZİNE HADU / YAHUD / YAHUDİYE / NASARA / NASRANİYYUN kelimelerine tekrar bakacak olursak... birinci kelimenin tüm

türevleri iyi ya da kötü olduğu siyak ve sibakından anlaşılacak "dönmek" anlamına gelen HADU (kök harfleri HVD) kelimesinden türemedir.

Bu kelimeler hep İBRAHİM MİLLETİNE atfen kullanılmışsa (ki kullanılmıştır) o halde bu kelimenin dönme anlamı İBRAHİM MİLLETİNDEN DÖNME şeklinde anlaşılacak zorundadır.

Kelimenin İbrahim milleti kelimeleri olmadan "ellezine hadu veya huden" şeklindeki kullanımların hepsinde kazanacağı mana DÖNEKLER veya DÖNEKLİK YAPANLAR şeklindedir. Fakat bu kelimelerin hepsinde (İBRAHİM MİLLETİNİN) DÖNEKLERİ veya (İBRAHİM MİLLETİNDEN) DÖNEKLİK YAPANLAR şeklinde hazf edilmiş bir cümlecik olduğunu varsaymamız HIÇ BİR ŞEKİLDE YANLIŞ OLMAYACAKTIR.

Bu kelime fahişat değildir... Fahişat kelimesinin anlam alanı cinsel temalıdır.

İSLAM TOPLUMU DÖNEK OLMAZ, DÖNEKSE İSLAM TOPLUMU OLMAZ!!!

YANDAŞ, YARDIMCI, TARAFTAR anlamına gelen NASARA kelimesi ise "kime/neye/neden yardımcı, yandaş, taraftar" şeklinde bir soruyu hak etmektedir.

Bu adamların kendilerini NASARA şeklinde tanımladıkları bir ayet vardır o da şudur,

Al-i İmran 3/52

فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ آمَنَّا بِاللَّهِ وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

Bu ayette bizzat adamların ağzından kendileri için ENSARİ ifadesi çıkmaktadır. Fakat bu ifade NAHNU ENSARULLAH cümlesi içinde geçmektedir. Bu noktada ifadeye

BİZ ALLAHIN YARDIMCILARIYIZ

BİZ ALLAH'IN TARAFTARIYIZ

BİZ ALLAH'IN YANDAŞIYIZ

şeklinde üç anlam verilebilir... Ama hemen akla "bu anlamların hepsi de iyi anlamlar, neden kötü olsunlar ki" şeklinde bir soru gelmektedir.

Bu soruya cevap bulmak için ayete biraz yakından bakalım.

Ayetin başında FELAMME EHASSE İSA MİN HUMU'UL KUFRA cümlesi geçmektedir. Yani İsa karşısındaki adamların bir KÜFR içinde olduklarını hissetmiştir.... (dikkat 'HİSSETMİŞTİR'!)

Hislerin hiç biri bir yargıya varmak için sahih temeller değildir. Ama hepten de yabana atılacak şeyler değildir. Hissin ardından yapılması gereken şey böylesi hislerin doğru olup olmadığını anlamaya çalışmaktır.

Bu noktada hemen devamında İsa'nın sorduğu soru işte bu hissinde yanılıp yanılmadığını anlamaya yöneliktir. Çünkü içine düşen o his bir topluluğun temelini sorgulayacak şekilde bir histir. Küfr var mı yok mu?

Bu oldukça ciddi bir histir... İşte İsa bu hisle soru sormaktadır... MEN ENSARİ İLELLAH...

Bu ifadeye harfi ceri de katarak şöyle manalar verebiliriz,

1- KİM BENİMLE ALLAHIN YANDAŞI / TARAFTARI / YARDIMCISIDIR

2-KİM BENİM ALLAHA YARDIMCIMDIR / YANDAŞIMDIR / TARAFTARIMDIR

3- KİM BENİM ALLAH'A GİDEN YARDIMCIM /YANDAŞIM/TARAFTARIMDIR.

Bu üç cümleden sadece 1 nolu cümlelerin düzgün bir cümle olduğu sanırım anlaşılmaktadır.

Unutmayalım İsa bu adamlardan bir KÜFR hissine kapılmıştır ve soruyu bu hissinde yanılıp yanılmadığını anlamak için sormaktadır... Bu durumda adamların verdiği NAHNU ENSARİ İLELLAH cümlesinin neresinde KÜFR vardır?...

MEN ENSARİ İLELLAH... NAHNU ENSARULLAH... Küfr bu cevabın neresinde?

Soru...MEN ENSARİ İLELLAH

Cevap...NAHNU ENSARULLAH

Soru cümlesinde ne var ve cevap cümlesinde ne eksik?

İSA SADECE KİM ALLAH'IN YARDIMCISIDIR diye sormuyor, İsa Allah'a yardımcı aramıyor İSA KENDİSİNE YARDIMCI ARIYOR.

KİM BENİM İLE ALLAH'IN diye sorması RESUL olmasından dolayıdır... ama onlar NAHNU ENSARULLAH diye cevap veriyor yani BENİM zamirini bile bile görmezden geliyorlar... Bu nedir?

İsa onlardan bile bile bir şeyi görmezden geldiklerini hissetti... Onlar Allahı değil İSA'YI GÖRMEZDEN GELDİLER.

Nahnu ensarullah cümlesi müpteda haber kalıbında bir haber cümlesidir...İsanın sorduğu sorunun cevabının böyle haber niteliğinde olmaması lazımdı... BİZ SANA VE ALLAH'A YARDIMCILAR OLURUZ MERAK ETME demeleri lazımdı... ama bunlar BİZ OLURUZ demiyorlar... İsa'ya bir şeyi haber veriyorlar... NAHNU ENSARULLAH MEN ENSARİ İLELLAH cümlesinde hazf edilmiş bir KANU ifadesi olduğu gayet açıktır. Değilse sanki ENSARULLAH diye birileri vardır, İsa onların kim olduğunu bilmiyor da kim ensarullah diye soruyor olur.

İşte NASARA kelimesine anlamını veren ifade bu ifadedir... peki onlar NASARA kelimesini hangi anlamda kullanmış olurlar?

1- YARDIMCILAR

2-TARAFTARLAR

3-YANDAŞLAR

Hemen söyleyeyim ASLA YARDIMCILAR DEĞİL!!!

SORU: Allah'a nasıl taraftar olunur?

_ ASIL SORU BU...

Kur'an da taraftar olmayla ilgili kullanılan bir kelime vardır... HANGİSİDİR?

CEVAP: Hizb

_ AYNEN

ENSAR kelimesinin kastettiği "taraftar" anlamı ile "hizb" kelimesinin kastettiği taraftar anlamı arasındaki fark nedir?

1- ENSAR...kelimesindeki taraftar, yardımcı, yandaş anlamlarını belirleyen kişi, taraftar, yandaş, yardımcı olan kişilerin ta kendisidir.

2- Hizb kelimesindeki taraftar kelimesinin anlamını belirleyen şey ise TARAFTAR OLUNAN KİŞİDİR.

Taraf, yardımcı, yandaş olmanın iki tarafı vardır... taraftar/yardımcı/yandaş olanlar ve kendisine taraftar/yandaş/yardımcı olunan.

Kur'anın tamamında ENSAR kelimesinin veya NASARA fiilinin hepsinin içeriğini belirleyen kişi bizzat o fiili işleyendir. Kime hangi konuda ne miktarda, ne şekilde yardım yapılacağını

belirleyen bu fiili işleyendir. Hatta NASARA fiilinin Allah'a atfen geldiği yani ef'alullah şeklinde geldiği yerlerde bile bu böyledir. Allah kime nerede ne zaman ne şekilde yardım yapacağına bizzat kendisi karar veriyor... bu kelimeye yardım edilenin bir dahli belirleyiciliği yoktur.

Ama HİZB kelimesinde belirleyici olan bizzat kendisine taraftar olunan kişidir.

İşte aradaki fark budur.

İsa'nın MEN ENSARİ İLALLAH sorusuna verilecek doğru cevap NEKUNU HİZBULLAH İLEYKE VE İLELLAH şeklinde olmalıydı.

Şimdi buna göre Kur'anda geçen NASARA kelimelerin tamamında ALLAH'A NEREDE NE ZAMAN NE ŞEKİLDE NE MİKTARDA YARDIMCI OLACAKLARINI KENDİLERİ BELİRLEYENLER şeklinde bir anlam olduğu anlaşılmaktadır.

Yani YARDIM EDEN VE YARDIM GÖREN ilişkisinde belirleyici olanın KENDİLERİ OLDUĞUNU BELİRTENLER...

İsa bunlara MEN ENSARİ İLELLAH diye soruyor...bu sorunun cevabı "emret, ne şekilde, ne kadar, nerede, ne zaman, ne yapmamız gerekiyor, buyur" şeklinde olmalıydı.

Oysa bunlar NAHNU ENSARULLAH diyor... hem İsayı görmezden geliyorlar hem de ne şekilde yardımcı/taraftar olacaklarını kendimiz belirleriz diyorlar.

Özetle; Kuranda geçen "huden/ ellezine hadu/ yahud/yahudiyyen/nasara/nasraniyyun" ifadelerinin hepsi fiilden türemiş müştak kelimelerdir ve müştak kelimeler kökleriyle anlam akrabalığını asla koparamazlar... Bu kelimelere "yahudiler, hıristiyanlar" şeklinde camid isim manası vermek son derece yanlıştır.

Bu kelimelerin hepsi bir yaklaşım biçimini bir davranış modelini ifade eden kelimelerdir ve asla belli bir topluluğa kalıcı isim olamazlar.

Bu kelimelerin kastettiği davranış ve düşünce modelinde olan herkes kendisini nasıl isimlendirirse isimlendirsın Yahud veya Nasaradır.

Yahud ve Nasara olmak Muhammed'i tanımamak değil İBRAHİM'İ ve İBRAHİM MİLLETİNİ TANIMAMAK, İbrahim milletinin gösterdiği istikamet tersine hareket etmektir.

İbrahim milleti çok sıkı kuralları olan, kötüden iyiye, yanlıştan doğruya, şaşkınlıktan istikamete, dalaletten hidayete yönelten, büken, eğen bir millettir.

Bu milleti tanımamak veya bu milletin gösterdiği istikametten başka yöne gitmek YAHUD olmaktadır.

Bu millete nerede ne zaman ne şekilde ne miktarda yardımcı/taraftar/yandaş olmayı kendisi belirleyenler NASARAdır

İbrahim milletinde kimin nerede, ne zaman, ne şekilde duracağını söyleyen YÜCA ALLAHTIR...Bu davranış modeline insanların kendisinin çerçeve belirlemesi kişiyi nasara yapmaktadır

Kimin nasara kimin yahud olduğunun anlaşılması Musa'ya, İsa'ya veya Muhammede bakılarak değil İBRAHİME BAKILARAK ANLAŞILACAKTIR

(ELHAMDULİLLAHİ RABBİL ALEMİN)

VESSELAM